

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2016, č. j. CPR-16653-6/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2017, č. j. 1 A 99/2016 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Policie České Republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1. 6. 2016, č. j. KRPA-209938-17/ČJ-2016-000022, kterým bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele, tak že dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie zkrátila z 1 roku na 3 měsíce.

[2] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že je nesporné, že stěžovatel pobýval na území České republiky od 31. 3. 2016 do 1. 6. 2016 bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Jako spornou označil otázku přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť stěžovatel v žalobě namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje přiměřené opatření s ohledem na další okolnosti případu, zejména zakládá nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.

[3] K otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života městský soud odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z této judikatury plyne několik hledisek, které je potřeba při posouzení takového zásahu zohlednit. Městský soud v postupu žalovaného ani správního orgánu I. stupně neshledal pochybení, která by kritériím Evropského soudu pro lidská práva odporovala. Oba totiž zásah do rodinného a soukromého života posuzovaly a hodnotily, nicméně neshledaly vazby stěžovatele k území České republiky natolik významné, aby dosáhly intenzity, kterou předpokládá zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[4] Městský soud k tomu dále uvedl, že stěžovatel v průběhu správního řízení nenamítal žádné konkrétní rodinné, společenské či kulturní vazby na Českou republiku, ani v řízení o žalobě. V České republice nemá, kromě ekonomických, žádné další podstatné vazby, jejichž přetrháním by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života. Význam ekonomických vazeb navíc oslabuje skutečnost, že není držitelem žádného oprávnění k pobytu, v důsledku čehož tak nepřichází v úvahu vykonávání pracovní činnosti prostřednictvím zaměstnání či samostatně výdělečné činnosti. K tomu dále městský soud uvedl, že z vyjádření samotného stěžovatele do protokolu ze dne 1. 6. 2016 je patrné, že veškeré jeho rodinné zázemí je stále na Ukrajině, kde žije jeho manželka a dcery. Osobní vazby k zemi původu jsou tedy dosud zřejmé, a to i přes delší pobyt v České republice. Městský soud měl za prokázané, že v průběhu správního řízení nebyly předloženy žádné skutečnosti, které by v případě vyhoštění mohly představovat nepřiměřený zásah do jeho zájmů na respektování rodinného či soukromého života.

[5] Dále se městský soud zabýval žalobní námitkou, že v napadeném rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomuto odkázal na § 174a zákona o pobytu cizinců a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, na základě kterých následně dovodil, že správní orgány při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

[6] K žalobní námitce, že žalovaná hodnotila pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch, uvedl, že tomu je naopak, neboť žalovaná na základě zjištěných polehčujících okolností přistoupila ke zkrácení doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Zohlednila při tom dobu legálního pobytu na území České republiky, skutečnost, že jde o první porušení zákona o pobytu cizinců a že stěžovatel projevil snahu o legalizaci svého pobytu.

[7] Městský soud posoudil, že rozhodnutí o správním vyhoštění není pro nízkou míru integrace stěžovatele v České republice nepřiměřené. V důsledku toho přisvědčil správním orgánům v závěru, že nebyly zjištěny žádné významnější vazby na Českou republiku, pro které by bylo možné hovořit o nezákonnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k § 174a či § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[8] Dále neshledal opodstatněnými stěžovatelovy obavy o nemožnosti budoucího získání pobytového oprávnění. Předně mu nebylo zřejmé, z čeho tyto obavy plynou, jelikož mu nebylo

pokračování

doloženo nic, co by dokládalo praxi správních orgánů spočívající v nepovolení pobytu cizincům, kteří byli dříve vyhoštěni. K tomuto poukázal na § 122 zákona o pobytu cizinců, který připouští již v době trvání správního vyhoštění povolení krátkodobého pobytu či za určitých okolností i zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázal také na skutečnost, že stěžovateli byla uložena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie při samé spodní hranici zákonem stanovené sazby.

[9] Závěrem městský soud konstatoval, že napadené rozhodnutí žalované vycházelo ze zjištění skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě žalovaná postupovala v souladu s právními předpisy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[10] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel uvedl, že ve správním řízení nebyl v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle jeho názoru správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a neřešily jeho oprávněné zájmy. Toto pochybení se promítlo do následného rozhodnutí o správním vyhoštění, čímž byly porušeny i další zásady správního práva, především zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 spr. ř.

[12] Za nedostatečné zjištění skutkových okolností považoval také pouhý prostý odkaz na absenci práva cizince na pobyt na území České republiky. K tomuto uvedl, že zde pobýval značnou dobu, přičemž po tuto dobu byl jeho pobyt legální. Vyjádřil také obavu, že se do České republiky po jeho vyhoštění nebude již moci vrátit a poukázal na to, že by tuto skutečnost měl Nejvyšší správní soud vzít v potaz.

[13] V důsledku nesprávného postupu správních orgánů a následně i městského soudu jsou vydaná rozhodnutí nepřezkoumatelná. Správní orgány nedbaly zákonných požadavků na posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Nucené opuštění České republiky je zcela nepřiměřené důvodům, na základě kterých bylo o správním vyhoštění rozhodnuto, a navíc nepřípustně zasahuje do jeho rodinného a soukromého života. Některé závěry označil za podivné.

[14] Vyslovil nesouhlas se závěrem městského soudu, že správní orgán I. stupně nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a místo rozhodnutí o správním vyhoštění mu umožnit dobrovolné opuštění České republiky. Uložení správního vyhoštění není obligatorní.

[15] Stěžovatel namítl, že městský soud ve svém rozsudku neuvedl přezkoumatelným způsobem, proč považuje dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie za přiměřenou. Její délka nebyla nijak odůvodněna a byla uložena v rozporu se stávající praxí a zásadou legitimního očekávání. Napadený rozsudek pouze odkázal na zákonné rozpětí, aniž by přikročil ke zkoumání, zda je délka této doby skutečně přiměřená a odpovídá okolnostem případu.

[16] Zásadní pochybení ve věci stěžovatel spatřuje v činnosti soudu, který porušil svou přezkoumatelnou povinnost, když nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností. Tento postup měl jednoznačně vliv na zákonnost napadeného rozsudku. K tomuto odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, ve kterém byla citována judikatura Ústavního soudu ve věci

přezkoumatelnosti a povinnosti soudů odůvodňovat svá rozhodnutí. V návaznosti na to uvedl, že rekapituluje-li městský soud uplatněné námitky, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko, nesplňuje tak svou povinnost řádně odůvodnit svá rozhodnutí.

[17] V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a vrácen mu k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby mu byla přiznána náhrada nákladu řízení.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že neshledal ve svém postupu pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, ke které se vztahovala většina kasačních námitek. Stěžovatel ji spatřoval především v tom, že byl nedostatečně posuzován zásah do jeho rodinného a soukromého života. Dále také v tom, že v napadeném rozsudku nebyla délka doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie dostatečně odůvodněna. Obecně pak stěžovatel označil za zásadní pochybení, že vypořádání jeho žalobních námitek a odůvodnění napadeného rozsudku nebylo dostatečné.

[21] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitek, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. V odůvodnění rozsudku jsou úvahy městského soudu o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele jednoznačné a je z nich zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Své úvahy rozebral na straně třetí a čtvrté napadeného rozsudku, kde je dostatečně odůvodněno, proč městský soud v postupu správních orgánů neshledal pochybení. Zejména je třeba poukázat na úvahu městského soudu, že stěžovatel sám nenamítal konkrétní rodinné, společenské či kulturní vazby na Českou republiku, jejichž zprerháním by došlo k nepřiměřenému zásahu. S tímto se zdejší soud ztotožňuje, když ani v kasační stížnosti nebyly namítány žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Pokud stěžovatel dále označil některé závěry městského soudu o přípustnosti zásahu do rodinného a soukromého života za podivné, je potřeba uvést, že nespécifikoval, které závěry a z jakého důvodu. Není-li tato námitka blíže rozvedena, není možné, aby se jí zdejší soud blíže zabýval.

[23] Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda byla délka doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, dostatečně odůvodněna. Městský soud se k tomuto vyjadřoval na straně páté napadeného rozsudku. Tam uvedl, že doba legálního pobytu, po kterou na území České republiky stěžovatel pobýval, spolu se skutečností, že se jednalo o jeho první porušení zákona o pobytu cizinců a také s tím, že projevil snahu o legalizaci svého pobytu, plně odůvodňuje zkrácenou délku 3 měsíce. Zdejší soud považuje toto

pokračování

odůvodnění za plně dostatečné. Městský soud se přiklonil zjevně k tomu, že žalovaný řádně přihlédl ke všem specifickým okolnostem a stanovil délku doby v rámci zákonného rozpětí velmi nízko. Je třeba si uvědomit, že podle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mohla být tato doba stanovena až na 3 roky. Doba 3 měsíců tedy představuje jednu dvanáctinu maximální možné délky této doby a je tak téměř na nejnižší možné úrovni. Těžko si proto lze vůbec představit, že by byla uložena doba ještě kratší. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, jak více by měl městský soud tuto naprosto krátkou dobu odůvodnit. Uvedenou námitku proto neshledává důvodnou. Pokud je dále namítáno, že délka doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je v rozporu se stávající praxí a zásadou legitimního očekávání, pak toto tvrzení není ničím doloženo. Z tohoto důvodu není možné, aby se jím zdejší soud blíže zabýval.

[24] K dalším námitkám směřujícím proti přezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu je potřeba uvést, že jsou velice obecné. Nejvyšší správní soud, jak již bylo uvedeno výše, musí přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí posuzovat ze své úřední povinnosti. Po přezkoumání rozsudku městského soudu však neshledal nic dalšího, co by přezkoumatelnost mohlo zakládat. Nutno podotknout, že s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, na který stěžovatel odkázal, a s judikaturou Ústavního soudu, která v něm byla uvedena, nejsou závěry ohledně přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městského soudu v žádném rozporu. Uvedený rozsudek poukazuje na povinnost soudů odůvodňovat své rozsudky. Tato povinnost ostatně představuje součást práva na spravedlivý proces. Je nutné, aby z odůvodnění byl zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Jak bylo uvedeno výše, tento vztah je z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu zcela zřejmý. Není tedy pochyb, že městský soud jednal plně v souladu se zmíněným rozsudkem zdejšího soudu.

[25] K námitce, že nebyl v souladu s § 3 spr. ř. zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je potřeba odkázat též na § 50 odst. 3 spr. ř., který s § 3 úzce souvisí. Z § 50 odst. 3 spr. ř. vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány zjišťovaly všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházely převážně z vyjádření samotného stěžovatele, kterému také ve správním řízení byla dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité. Mohl v tomto smyslu předložit důkazy a vyjádřit se ke všem podkladům shromážděným v řízení o správním vyhoštění. V žalobě ani kasační stížnosti žádné další skutečnosti, které měly být opomenuty, však neuvedl. Správní orgán rozhodně není povinen domýšlet, zda hypoteticky neexistují ještě jiné okolnosti, které by mohly být ve prospěch účastníka řízení, aniž by je účastník jakkoliv označil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily jednu ze základních zásad správního řízení (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 – 37, ze dne 8. 4. 2015, č. j. 1 Azs 15/2015 – 41, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 Azs 151/2015 – 34). Městský soud v tomto ohledu tedy nijak nepochybil. Zdejší soud uzavírá, že neshledal porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu věci, a proto je tato námitka nedůvodná.

[26] Co se týče tvrzeného prostého odkazu na absenci práva cizince na pobyt na území České republiky v odůvodnění rozhodnutí, zdejší soud uvádí, že v napadeném rozsudku ani

v rozhodnutích správních orgánů nebyl uveden pouze prostý odkaz na absenci takového práva. Vždy byly posouzeny specifické okolnosti stěžovatelova případu, které odůvodnily rozhodnutí o správním vyhoštění. O tomto postupu svědčí i rozhodnutí žalovaného, který posouzením konkrétních okolností dospěl k závěru, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku není odůvodněná (viz délka legálního pobytu stěžovatele, skutečnost, že šlo o první porušení právních předpisů týkajících se pobytu cizinců) a tuto délku snížil na 3 měsíce.

[27] K obavě stěžovatele, že se po správním vyhoštění nebude moci navrátit do České republiky, je potřeba shodně s městským soudem konstatovat, že tato obava není ničím podložena. Ze zákona neplyne, že by rozhodnutí o správním vyhoštění znemožňovalo do budoucna získání pobytového oprávnění. Naopak je zřejmé, že je rozhodováno o době, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, z čehož naopak vyplývá, že po uplynutí této doby lze vstup umožnit. Tuto skutečnost tedy nebylo potřeba brát v potaz, neboť nemůže nijak ovlivnit posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života.

[28] Co se namítané nezákonnosti týče, je potřeba uvést, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zabývaly tím, zda nebyly naplněny podmínky dle § 119a odst. 2 či dle § 174a zákona o pobytu cizinců, v důsledku kterých by mohlo být od rozhodnutí o správním vyhoštění upuštěno. Ze spisového materiálu plyne, že mimo zkoumání otázky potenciálního narušení rodinných vazeb, zohlednily také dobu legálního pobytu stěžovatele, charakter jeho vazeb na území České republiky i charakter vazeb na území Ukrajiny. Na základě tohoto posouzení dospěly k závěru, že podmínky výše uvedených ustanovení nebyly naplněny. K tomuto závěru se přiklonil městský soud a konstatoval, že nebyly zjištěny žádné významnější vazby na Českou republiku, pro které by bylo možné hovořit o nezákonnosti rozhodnutí žalované ve vztahu k § 174a či § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud tento závěr posoudil a neshledal, že by došlo k nesprávnému právnímu posouzení ohledně vyhoštění stěžovatele. Jak bylo konstatováno již shora, stěžovatel netvrdí, k jakému konkrétnímu zásahu do jeho soukromého či rodinného života by mělo dojít a těžko lze proto dospět k jinému závěru, než že k žádnému zásadnímu zásahu nedojde. Okolnosti případu, jak plyne ze spisového materiálu, nenaplnily podmínky, na jejichž základě by mělo být upuštěno od rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud se tak plně ztotožnil s městským soudem. Z tohoto důvodu není námitka důvodná.

[29] K námitce stěžovatele, že mu mělo být umožněno dobrovolné opuštění republiky je potřeba uvést, že tuto možnost měl. Za situace, kdy nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, mohl zcela dobrovolně území České republiky opustit. Pokud však stěžovatel uvádí, že se o skutečnosti, že jej nic neopravňuje k pobytu, dozvěděl, až když se dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, kde byl v důsledku této skutečnosti zajištěn a domnívá se, že mu mělo být umožněno dobrovolně vycestovat, je potřeba odkázat na § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Z díky tohoto ustanovení plyne, že, v případě naplnění podmínek pro vyhoštění je příslušný orgán povinen toto rozhodnutí vydat. Není zde tedy prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoliv. Shodně se v této věci vyjádřil zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, kde mimo jiné uvedl „Zda se následně správní vyhoštění udělí, či nikoliv, není věcí správního uvážení správního orgánu, nýbrž při naplnění zákonných podmínek jde o jeho povinnost. Korekcí v tomto postupu je pak pouze ustanovení o vyloučení nepřiměřenosti takového zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťované osoby (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve spojení s § 174a tohoto zákona).“ Jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel tyto ustanovení nenaplnil, je proto zřejmé, že správní orgán neměl jinou možnost a o správním vyhoštění musel rozhodnout.

IV. Závěr

pokračování

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[31] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu